

f. Gy. 80 Mar, og ſaa blot give Alderſtillæg uden Henſyn til, om Penſionen i og for ſig var Maximum af, hvad der efter Penſionsloven kan gives. Det er jo muligt, at der kan være ſærlige Forhold tilſtede i dette Tilfælde, ſom ikke fremgaa af ſelve Andragendet og Udvalgets Udtalelſer, og jeg maa altsaa forbeholde mig nærmere Underſøgelse i ſaa Henſeende. — Der er to af de til mig henviſte Invalideſager, der have en anden Beſtaffenhed end den almindelige. Den ene af dem angaar Spørgsmaalet om at give en Invalideforſørgelse tilbagevirkende Kraft, og den anden angaar det heller ikke almindelig her forhandlede Spørgsmaal om, i hvilken Klasse af Invalider en Invalid rettelig hører hjemme. Der er forſaavidt noget Nyt paa dette Gebet, hvor der ellers viſtnoſ vanſkelig ſkal kunne ſiges noget Nyt. Hvad det Førſte angaar, Indſtillingen under Nr. 31, da ſkal jeg bemærke, at det ikke har haft nogenſomhelſt Indſtydſe for denne Invalids Vedkommende, at Loven af 1876 udkom efter den tidligere Invalidelov. Loven af 1876 beſtemmer kun, at i Fremtiden kan ingen Invalideforſørgelse indbrages eller formindſkes paa Grund af Mandens forbedrede økonomiſke Stilling, at det altsaa ikke er et Moment, der for Fremtiden kommer i Betragtning, men den beſtemmer ingenlunde, at man paany ſkal behandle alle de gamle Tilfælde fra 1851, hvor det økonomiſke Moment har ſaaet ſin Betydning. Loven ſiger kun med Henſyn til diſſe gamle Tilfælde, at man ikke for Invalider, der ere behandlede efter Loven af 1851, for Fremtiden ſkal kunne indbrage eller formindſke Forſørgelſen paa Grund af forandrede økonomiſke Forhold. Forholdet er altsaa det for denne Invalids Vedkommende, at han, ſelv om Loven af 1876 aldrig var udkommen, i ſamme Dieblit hans økonomiſke Stilling var bleven forringet, kunde have andraget om paany at ſaae Invalideforſørgelse. Han har ſaaet Invalideforſørgelse efter det første fra ham indkomne Andragende, og jeg ſer forreſten ikke rettere, end at der ikke for hans Vedkommende mere end for ſaa mangfoldige Andre vilde kunne kræves, at Invalideforſørgelſen ydedes fra et tidligere Tidſpunct. Reglen er den, at man forſt yder fra den Tid, Andragendet er fremkommet. Ganſke viſt hænder det, at Invalideunderſtøttelſe bliver tilſtaaet indtil 12 Maanedes forud, men, vel at mærke, det er ikke under Forhold ſom dem, her er Tale om, thi her er Andragendet fremkommet og ſelvſølgelig efterkommet, da det fremkom, da det i og for ſig var rent og klart: Manden var Invalid, og hans økonomiſke Forhold vare nu ſaadanne, at Inddragelſen i ſin Tid af In-

valideforſørgelſen paa Grund af god økonomiſt Stilling ikke mere kunde gjælde. Altsaa, Andragendet fremkom, blev bevilget, og jeg ſer altsaa i Virkeligheden ikke, at her er nogen ſærlig Grund tilſtede til at yde Forſørgelſe fra et længere Tidſpunct tilbage. ſkulde der altsaa ydes denne Mand, for hvem jeg har den fuldeſte Medfølelſe, Noget, da forekommer det mig, at det vilde være meget betænkeligt at yde det paa den Maade, ſom Udvalget nærmest har antyndet, ved at yde Forſørgelſen for længere Tid tilbage og fra et ganſke vilkaarlig valgt Tidſpunct, thi Loven af 1876 har i Virkeligheden ikke Noget med denne Sag at gjøre. Jeg kan have den fuldeſte Medfølelſe med den Paagjældende, idet det forekommer mig at være dobbelt haardt ved Siden af Invalidebyrden, der er trykkende i og for ſig, at befinde ſig under ſaa trykkende finantiſke Forhold, naar man har været i en ſelvſtændig, uafhængig og velſtaaende Stilling. Det er kun Følgerne af at yde ham Hjælp paa den Maade, ſom Udvalget nærmest har tænkt, det er kun det, jeg er noget betænkelig ved. — Der er dernæſt under Nr. 33 henviſt et Andragende om, at en Invalid maatte blive anerkjendt ſom Invalid af første Klasse iſtedetfor at være paa høieſte Forpleining i anden Klasse. Det vil jo erindres, at Beſtemmelſerne om, hvem der har Ret til at forlange at blive behandlet ſom Invalid af første Klasse, gaa ud paa, at Enhver, der har miſtet mindſt to Hovedlemmer eller har ſaaet diſſe ſaa beſtadigede eller fordærvede ved Lamhed eller Stivhed, at de maa anſes for ganſke ubrugelige, eller have miſtet begge Øinene, er alene derved berettiget til at træde ind i første Klasse af Invalider. Men foruden denne retbeſtemte Regel er der jo endvidere den, at ſom Invalid af første Klasse anerkjendes de, der har miſtet ganſke Erhvervsevnen og derforuden trænge perſonlig til Pleie af Andre. Dette Udtryk: „ganſke miſtet Erhvervsevnen“ findes ikke i Loven, hvor den udtaler ſig om, hvem der maa anſes for Invalider af første Klasse;

Rettelſer.

- Sp. 2029 Lin. 25 f. o.: „1387“, læs: „1837“.
 — 2030 Lin. 10 f. n., 2031 Lin. 5 f. o., Lin. 12 f. o. og Lin. 19 f. o.: „Sagelbjerg“, læs: „Saugbyrd“.
 — 2033, Lin. 12 f. o.: „Torp“, læs: „Torped“.